

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 2047 van 27 september 2007
in de zaak X/IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 25 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat J. SWERTS die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VEREEKEN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1 Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 29 september 2006, verklaarde er zich dezelfde dag vluchteling.
- 2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 7 juni 2007, verstuurd op 8 juni 2007.
- 3 De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoekster is afkomstig uit Paktia en verhuisde op jonge leeftijd

met haar familie naar Kabul. Haar vader vluchtte in 1999 naar België en werd er in 2001 erkend als vluchteling. Verzoekster ging in 2001 samen met haar moeder, broer en twee zussen naar Pakistan waar zij bij het Belgisch consulaat een visumaanvraag indienden om in het kader van een gezinshereniging respectievelijk hun echtgenoot/vader te vervoegen. Verzoeksters visumaanvraag en deze van haar broer werden, in tegenstelling tot die van haar moeder en twee zussen, op basis van hun meerderjarigheid afgewezen. Verzoekster die eerst bij haar broer woonde en vervolgens bij een tante voelde zich bedreigd als alleenstaande vrouw. Zij slaagde er uiteindelijk in om in 2006 de rest van haar familie in België te vervoegen.

- 4 De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoeksters asielrelaas en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoeksters verklaringen volgens dewelke zij vanaf 2005 gedurende één jaar in Paktia woonde zijn niet geloofwaardig;
 - zij legde vage verklaringen af over wie haar viseerde in Paktia en alsook om welke redenen;
 - zij maakt niet aannemelijk dat zij in Kabul in de wijken Kololaposhta en Char Qala zou hebben verbleven.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 1 De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt gedurende één jaar in Paktia gewoond te hebben, gelet op haar beperkte kennis met betrekking tot de omliggende dorpen, prominente personen uit het dorp, de commandant die over het dorp heerste en de namen van de dorpsgenoten die haar zouden verraden hebben.
- 2 Verzoekster stelt dienaangaande in haar verzoekschrift dat zij als alleenstaande vrouw in Kabul vele problemen kende en om deze reden naar Paktia verhuisde. In Paktia zelf kwam zij amper buiten en had er geen sociale contacten. Om deze reden is haar kennis met betrekking tot de dorpsgenoten, plaatselijke commandanten en de omliggende dorpen erg beperkt.
- 3 Vooreerst blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoekster niet geheel onbekend is met Paktia. Zij kon het dorp geografisch situeren tegen de grens met Pakistan en dicht bij de plaats Parachinar, wist welke clan er in het gebied woonde en kon nog andere dorpen in de buurt opsommen (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen -CGVS-, 5 december 2006, p. 5 en gehoorverslag CGVS, 31 januari 2007, p. 4 e. v.). Zij verklaarde voorts dat zij er zich als alleenstaande ongehuwde vrouw niet veilig voelde omdat in het gebied taliban en een aantal terroristische groeperingen aanwezig waren die vrouwen ontvoerden. Uit publieke informatie en meer bepaald uit verschillende mensenrechtenrapporten blijkt dat de vrijheid om te bewegen voor vrouwen in Afghanistan enorm beperkt zonet onbestaande is. Dit is des te meer het geval als het, zoals in casu, om alleenstaande vrouwen op huwbare leeftijd gaat. In de meeste dorpen zijn vrouwen zelfs verplicht binnen de familie compound te blijven, mogen deze niet verlaten tenzij in strikt noodzakelijke gevallen zoals bijvoorbeeld voor het aanbrengen van water. Dienvolgens kan in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeksters kennis over naburige dorpen, belangrijke personen of lokale commandanten beperkt is temeer daar zij slechts gedurende één jaar in Paktia gebleven is. Tenslotte wordt ook de aanwezigheid van taliban in het gebied door de verschillende rapporten bevestigd.

- 4 Verzoekster wordt vervolgens verweten vage verklaringen af te leggen over de juiste reden van haar problemen en over de personen die haar viseerden in Paktia.
- 5 De Raad stelt vast dat verzoekster van bij de aanvang van haar asielaanvraag verklaarde dat zij zich onveilig voelde in Paktia omdat er meisjes ontvoerd werden en scholen in brand gestoken (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, 12 oktober 2006, p. 9). Ook blijkt uit een lezing van de verschillende gehoorverslagen dat verzoekster steeds eenduidige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar problemen en de personen die haar viseerden in Paktia. Als ongehuwde vrouw afkomstig uit Kabul, ervoer zij de aanwezigheid van taliban en al qaidagroepen in de streek als erg bedreigend. Diverse mensenrechtenrapporten bevestigen deze feitelijke situatie in de provincie Paktia en stellen invallen van terroristische groeperingen vanuit het aangrenzende Pakistan hiervoor verantwoordelijk. Het UNHCR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district. UNHCR stelt vast dat buiten de hoofdstad Gardez alle districten in de provincie Paktia als onveilig worden beschouwd. Vrouwen en meisjes vormen dan ook de kwetsbare groep bij uitstek op een ogenblik dat de algemene veiligheidssituatie in het gedrang komt.
- 6 De bestreden beslissing werpt tenslotte nog op dat verzoekster niet aannemelijk heeft kunnen maken in de wijken Kololaposhta en Char Qala in Kabul te hebben verbleven.
- 7 De Raad stelt vast dat verzoekster dit motief niet weerlegt in haar verzoekschrift noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster bij haar visumaanvraag in 2003 verklaard had dat zij in Ghurzargan of Karte Parwan woonde. Anderzijds kan worden vastgesteld dat er geen enkele twijfel is over verzoeksters identiteit, haar afkomst, het feit dat haar vader erkend vluchteling is in België en de overige familieleden mits uitzondering van haar jongere broer, naar België kwamen in het kader van een gezinshereniging. De bestreden beslissing trekt evenmin verzoeksters afkomst uit Kabul of haar recent verblijf in Afghanistan in twijfel, dit laatste gegeven werd overigens bevestigd door de documenten ter ondersteuning van haar visumaanvraag.

Wat betreft de situatie van de vrouw in Afghanistan blijkt uit alle publieke bronnen dat deze ronduit slecht is. Doordat de veiligheidssituatie in bijna het hele land verslechterd is en de invloed van fundamentalistische krachten is toegenomen lukt het de overheid allerminst betere waarborgen te scheppen voor de handhaving van de rechten van de vrouw. Tegen misdrijven waarvan vrouwen en meisjes slachtoffer worden bestaat er nauwelijks gerechtelijke bescherming en is genoegdoening voor de vrouw niet mogelijk. Ook bestaat er momenteel een levendige vrouwenhandel waaraan lokale commandanten zich straffeloos schuldig maken. Het concept alleenstaande vrouw is voor de Afghaanse maatschappij niet makkelijk te vatten omdat vrouwen getrouwd horen te zijn. Alleenstaande vrouwen worden vaak gestigmatiseerd als prostituee en daaruit volgend lopen zij een verhoogd risico op mishandeling en ontvoering. Alleenstaande vrouwen lopen in heel Afghanistan extra risico geschonden te worden in hun mensenrechten (Ministerie Buitenlandse Zaken Nederland, Ambtsberichten Afghanistan, januari 2007).

- 8 De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Verzoeksters relaas is geloofwaardig en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

- 9 Verzoeksters profiel gekoppeld aan de Afghaanse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 ZA(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking kan worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 september 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. MERTENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. MERTENS

A. VAN ISACKER